

Creëren in het dagelijks leven

Wim van Muiswinkel

10 oktober 2010

Juni 2009

Het was juni 2009 en ik zat in mijn kamer, ogen gesloten en handen geopend, om de baan te gaan creëren die ik wilde hebben.

Enkele maanden daarvoor, op 1 april 2009, beleefde ik na 35 jaar mijn eerste dag dat ik werkeloos was. Nee, het was geen 1 april mop, het was echt, maar het was niet erg. Ik had er zelf voor gekozen en ik had een grote zak geld als ontslagvergoeding meegekregen. Dus geen drama, maar wel een toekomst die open lag en erom vroeg om gevuld te worden.

Maar waarmee zou ik mijn leven vullen? Ik wist innerlijk dat het werken voor de Stichting daarin een belangrijke plaats zou krijgen, maar ik wilde toch ook nog wel 'gewoon' werk blijven doen.

Nog voor 1 april had ik mij laten inschrijven als werkzoekende. Het was daardoor mooi meegenomen dat ik een uitkering kreeg, maar het was vooral om mezelf te dwingen om op zoek te gaan, want ja, mijn werkcoach noemde solliciteren een dagtaak en verlangde een flinke productie aan sollicitaties. Maar waarnaar? Wat wilde ik eigenlijk? Wilde ik nog steeds de dingen doen die ik had gedaan: financieel, administratief, organisatorisch? Ik had er geen hekel aan en ik wist dat ik dat goed kon, maar ik was toch niet voor niets gestopt met werken? Mijn motivatie was toch niets voor niets langzaam leeg gelopen, verdampt?

Toch was de gedachte om helemaal niet meer in een bedrijf, een organisatie, te werken niet prettig. Dat ritme om naar je werk te gaan, om met mensen samen te werken, om midden in het 'gewone' leven van het werken te staan, wilde ik nog niet missen. En ik had het idee dat mijn vrijwilligerswerk voor de Stichting Sofia niet voldoende was om die behoefte te vervullen.

Zo begon mijn reis door de vacaturebanken op internet. Crisis of niet, er waren mogelijkheden genoeg waar ik met mijn lange en brede ervaring op zou kunnen solliciteren. Maar om nou te zeggen dat ik er enthousiast van werd Maar ja, de werkcoach eiste productie en zo gingen de sollicitaties de deur uit.

Zowaar werd ik voor een gesprek uitgenodigd. Een leidinggevende baan dicht bij huis voor 5 dagen per week. In het gesprek gaf ik aan dat ik 5 dagen per week eigenlijk teveel vond. Geen probleem, 4 dagen was ook bespreekbaar. En ik werd uitgenodigd voor de tweede ronde. Ik merkte tot mijn eigen verbazing, dat ik zelfs een beetje enthousiast begon te worden, ook al was het werk toch wel veel van het soort dat ik al eerder had gedaan. Ik bleef samen met een andere kandidaat over en die ander kreeg de baan.

In mijzelf bespeurde ik een ratjetoe van gevoelens. Jammer, ik was er zo dichtbij. Gelukkig, stel je voor dat het toch was gelukt. Ja, zo zie je maar dat zo'n ouwe lul van boven de vijftig nog best mee kan doen. Prettig voor het zelfvertrouwen.

Daarna volgden er 3 weken vakantie, waarin ik niet bewust met deze dingen bezig was. En zoals ik al vaker in mijn leven had ervaren, worden in zo'n periode de dingen wat duidelijker. Toen ik na mijn vakantie de internet vacaturebanken weer doorliep, had ik bij die vacatures veel duidelijker het gevoel: dat wil ik niet, ik heb zelfs ook helemaal geen zin om erop te gaan solliciteren. En ik ging overdenken wat ik dan wel wilde. Kennelijk was het in mij gerijpt en begon ik inzichten te krijgen die eerst niet bereikbaar waren.

Inzicht één: het doet er niet toe wat voor soort werk ik doe als ik mij maar kan verbinden met de doelstelling van een bedrijf of organisatie.

Ten tweede: het nivo van het werk en het nivo van het salaris zijn onbelangrijk, want mijn motivatie haal ik uit het dienstbaar zijn aan die grotere doelstelling.

Ter derde: ik wil niet meer dan drie dagen per week werken, want ik wil voldoende energie en ruimte hebben voor mijn werk voor de Stichting Sofia en voor mijn rol als opa, die mij op 30 juni toe zou vallen.

Ten vierde: ik wil op fietsafstand van mijn huis werken.

Ten vijfde: ik wil niet eerder dan op 1 september een baan hebben, want ik moet eerst mijn huis nog schilderen en van de zomer genieten.

Gewapend met dit verlanglijstje besloot ik tot een bewuste creatie. Hoe doe je dat? Ik neem aan dat de meesten hier bij de bijeenkomsten van Sonia creaties hebben meegemaakt. Daar kwam weinig hocus-pocus bij kijken. Tijdens de lezing of door een vraag kon Sonia geïnspireerd worden om een creatie aan te gaan. Ze verdiepte haar aandacht en overgave en gaf woorden aan de creatie.

Zelf had ik al geleerd om bewust te creëren nog voordat ik van het bestaan van Sonia op de hoogte was. Dat was bij de meditatiecursussen van de light-body. De light-body, het lichtlichaam, is ook in enkele lezingen door Sonia genoemd. Zij noemt het niet zo, maar spreekt over de geest van de mens die nu bolvormig wordt en plaats biedt aan de christusenergie. In de light-body cursussen leer je om stap voor stap de verbinding met je light-body te versterken door steeds hogere energieën op het aardse nivo te brengen.

Ik gebruikte deze technieken om op die dag in juni 2009 mijn droombaan te gaan creëren. Daarmee wil ik natuurlijk niet zeggen, dat dit de enige manier is. Nee, het is meer de manier die mij vertrouwd was en die ik prettig vond. Volgens mij zijn er duizend-en-één manieren die niet meer zijn dan hulpmiddelen zijn op onze weg van bewustwording.

Wat ik bij creëren wel belangrijk vind, is dat je jezelf bewust de vraag stelt wie het verlangen heeft om te creëren en waarom. Ons ego, onze aardse persoonlijkheid is vol verlangens. Misschien zijn ze al steeds minder sterk aanwezig op onze weg van bewustwording, maar ze zijn er nog steeds wel. Sterker nog, ze zijn onmisbaar! Onze verlangens zijn als de paarden voor de reiskoets van onze ziel. Zonder verlangens staat de koets stil en komen we niet verder op de reis over onze levensweg.

Verlangens moet je dus altijd heel serieus nemen, maar je mag ze ook onderzoeken. Helpen ze jou om verder te komen op de levensweg of brengen ze je op allerlei zijpaden en loop je zelfs het risico om te verdwalen, al is dat natuurlijk maar tijdelijk.

Het afstemmen van onze verlangens op ons levensplan, ons zielsnivo, ons goddelijke zelf –of welke woorden je ook maar wilt geven aan dat-wat-meer-is dan jouw aardse persoonlijkheid– zou altijd de eerste stap moeten zijn voordat we bewust besluiten om te gaan creëren.

Leuk gezegd, Wim, maar hoe doe je dat? Nou, in ieder geval is het iets wat ik heb moeten leren. Ik heb mezelf beter moeten leren kennen. Mijn angsten heb ik onder ogen moeten zien, want hoe vaak is mij niet gebleken dat mijn verlangens waren gebaseerd op angsten. Ik ben bang dat er iets naars met me gebeurt en dus verlang ik het tegengestelde. Als je bang bent om arm te zijn, verlang je naar rijkdom. Als je angst hebt om alleen te zijn, verlang je naar een partner.

Creaties die gebaseerd zijn op zo'n negatieve energie zijn wel degelijk mogelijk. Kijk maar eens rond in de wereld en misschien ook in je eigen leven. Maar ze brengen geen duurzaam geluk en naar mijn gevoel vragen ze heel veel energie om te blijven voeden.

Daarentegen zijn creaties die gebaseerd zijn op positieve energie, noem het maar liefde, veel krachtiger. Ze hoeven niet steeds te worden gevoed. Je laat ze geboren worden in de kosmos en ze leven zelfstandig verder. Ze zijn moeiteloos. Ze kosten geen energie, ze creëren energie. Ze horen bij wat Sonia noemt: Go with the flow.

Op die manier heb ik ook zelf in mijn leven het verschil kunnen ervaren tussen mijn bewuste creaties. Sommige deden weinig, andere gingen wel leven, maar halfslachtig en gelukkig waren er ook die tot volle wasdom zijn gekomen. En met die ervaringen wordt je wijzer.

Terug naar mijn droombaan. Om niet in de valkuil van mijn ego-verlangens te vallen, was het dus zaak om mijn persoonlijke wil af te stemmen op mijn hogere wil. Met behulp van mijn light-body technieken verhoogde ik mijn trillingsgetal en stelde innerlijk de vraag of deze verlangens in mijn levensplan passen.

Ik weet niet hoe dat bij jullie gaat, maar als ik die innerlijke vragen stel, dat kan er van alles gebeuren. Soms komt er een antwoord in woorden in mijn hoofd, – dat kan ook zijn: “Waarom vraag je dat? Dat weet je toch al lang. Wil je graag bevestiging?” – soms krijg ik alleen maar een gevoel van ‘goed’ of ‘niet goed’ en soms hoor of voel ik niets, maar is het me een paar weken later op de één of andere manier toch duidelijk geworden.

In dit geval kreeg ik het gevoel ‘het is goed, ga maar door’. Dus liep ik mijn riedeltje met verlangens af. Ik wil graag een baan:

1. waarbij ik me kan verbinden met de doelstelling van de organisatie;
2. voor niet meer dan drie dagen per week;
3. op fietsafstand van mijn werk;
4. niet eerder dan per 1 september.

Daarna probeerde ik het zo goed als ik kon los te laten.

Ik denk dat het drie of vier dagen later was dat ik een baan zag in een vacaturebank, die ik daarvoor op de één of andere manier gemist had. Financieel medewerker bij de landelijke organisatie Slachtofferhulp in Utrecht voor 21 uur per week. De inschrijftermijn was echter al meer dan een week gesloten. Maar ik pakte de telefoon en vroeg of ik toch nog kon solliciteren. Geen probleem en twee dagen later werd ik uitgenodigd voor een gesprek. Dat gesprek ging goed en een week later volgde een tweede gesprek. Daarin ging het ook al over het moment dat ik zou kunnen komen.

Zou ik per 1 augustus al kunnen beginnen? Oei, wat is dat nou? Nu zat ik op gesprek bij een organisatie met doelstellingen waar ik me aan kon verbinden, voor drie dagen per week, op fietsafstand. Dat klopte allemaal perfect met mijn verlanglijstje. Alleen, ik had toch duidelijk gevraagd om niet voor 1 september te beginnen. Ik moest mijn huis toch nog verven? Aan de andere kant was ik heel erg blij met deze kans. Moest ik nu zeggen dat ik echt niet eerder dan op 1 september kon beginnen?

Denk eraan, Wim, go with the flow. En als de flow nu naar 1 augustus gaat, dan zal dat ook wel goed zijn; vertrouwen!

Dus berustte ik en zei: “Ja hoor, 1 augustus is geen probleem.” “Nou”, mengde zich een collega in het gesprek, maar ik ben 3 weken op vakantie in augustus en dan kan ik hem dus niet inwerken!” “Ach ja, dat is niet handig. Vind je het dan goed dat je op 1 september begint?”

En zo was mijn verlanglijstje binnen drie weken na mijn creatie voor 100% vervuld. Ik was misschien niet echt verrast, maar de snelheid en de nauwkeurigheid verbaasde mij en inwendig zei ik vanuit mijn hart “dank u wel”

Nou, een mooie successtory nietwaar? Ook daarna, want ik werk er nu al meer dan een jaar met veel plezier. Maar toch ben ik met een vraag blijven zitten: Wat zou er zijn gebeurd als ik nou eens niet was gaan creëren? Wat was er gebeurd als ik volledig in overgave was gaan staan en had

gezegd: Hier is mijn leven, breng alles maar op mijn weg wat u wilt, want ik vertrouw erop dat het goed zal zijn.” Kon ik dat niet, wilde ik dat niet of durfde ik dat niet? Ik had immers al eens ervaren dat dat heel goed kan uitpakken.

Ik neem jullie nu even mee wat verder terug in de tijd. Het was eind november 2008. Ik zat op de kamer van de financieel directeur van TNT Post en hij legde mij een keuze voor: ik mocht er blijven werken, maar wel in een functie met een lager salaris of ik zou worden ontslagen met een nog vast te stellen ontslagvergoeding. Op dat moment kwam bij mij de gedachte in mijn hoofd: “dit heb je zelf gecreëerd.” Vreemd, want ik had dat beslist niet bewust gedaan.

En om dat uit te leggen gaan we nog verder terug in de tijd. Ik denk dat het eind 2005 of begin 2006 was dat ik voor het eerst op een themadag bij Sonia kwam. Ik was zo’n zes jaar daarvoor wakker geworden en mijn bewustwordingsweg aangegaan. Voor mij waren dat jaren van voortgedreven worden en vooral hard werken aan mezelf.

Toen ik bij Sonia in de zaal zat, kreeg ik te horen dat Zijn (met een hoofdletter) genoeg was. De Schepper kon je dan als een instrument gebruiken en door je heen werken. En Zijn kon je bereiken door overgave. Die boodschap raakte mij diep. Ik was kennelijk eraan toe om die stap te gaan maken. Ik maakte op een gegeven moment innerlijk de keuze om dat in mijn leven na te streven.

Mijn werk zag er op dat moment als volgt uit. Ik werkte in Den Haag en reed 5 dagen in de week in mijn auto van de zaak in de dagelijkse files 63 km heen en 63 km terug. Ik was afdelingsmanager en gaf leiding aan 8 medewerkers. Ik had geen grote ambities, maar ik legde er eer in om mijn werk goed te doen en had daar plezier in.

Wat gebeurde er binnen een paar jaar? Ik ging mijn afdeling afbouwen. Er waren taken die ik in die tijd minder belangrijk vond en die best konden vervallen, andere taken konden eigenlijk best gecombineerd worden met het werk van een andere afdeling. Zo werd dat aantal medewerkers steeds kleiner. Soms door vertrek naar een andere baan, waarbij ik hen niet verving. In één geval door overlijden. Ook door in overleg te gaan met andere afdelingen om de werkzaamheden samen met de medewerkers over te dragen naar die andere afdeling. En zo was ik op een gegeven moment alleen over met een secretaresse voor halve dagen. Ook voor haar werd nog een mooi plekje gevonden en ik bood mijzelf aan bij een collega om – met enkele overgebleven taken – in zijn afdeling te gaan werken.

Waarom ben ik dat gaan doen? Had ik een klap van de molenwiek gekregen of een herseninfarct? Welke manager gaat nu geheel ongevraagd zijn eigen afdeling afbouwen en op die manier de poten onder zijn eigen stoel afzagen?

Pas nu ik in de afgelopen weken hiermee bezig was in de voorbereiding voor vandaag, is mij dat echt duidelijk geworden. Ik ben - meer nog dan ik ooit had gedaan - gaan luisteren naar wat mij innerlijk werd ingefluisterd. Ik noem het influisteringen, want ik kan het niet benoemen. Kan iemand mij vertellen hoe een gedachte, een idee, een gevoel, wordt geboren?

Waarschijnlijk heb ze mijn hele leven al gehad, maar het verschil was dat ik die influisteringen ben gaan opvolgen. Ze vertelden mij dat het goed was om mijn afdeling af te bouwen. Ik kon er met mijn verstand een goed verhaal van maken waarom het goed was om te doen en mijn baas en iedereen die erbij betrokken was ging er in mee. Ik hoefde geen enkele keer de strijd aan te gaan.

Wat deed het met mezelf? Er waren wel momenten, dat ik eens achter mijn oor krabde en me afvroeg waar ik mee bezig was? Waar zou dit toe leiden? Maar het gevoel overheerste dat het goed

was wat ik deed. Ik vertrouwde erop dat er vanzelf ruimte zou komen voor iets nieuws als ik het oude zou loslaten.

En uiteindelijk kreeg ik dan in november 2008 de keuze voorgelegd om te blijven of weg te gaan. En op dat moment was er die gedachte in mij: “Dit heb je zelf gecreëerd.”

Was dat zo? Had ik dat zelf gecreëerd? Ik wil niet zeggen dat er niet aan had meegewerkt, maar ik had dit scenario niet bedacht zoals ik later met die baan zou doen. En als ik het dan had gecreëerd, wie is dan die ik? En met welk doel had ik dat dan gecreëerd?

Het enige wat ik had gedaan, was gehoor geven aan die influisteringen en ja, ik had op de één of andere manier de onzekerheden naast me neer kunnen leggen en het vertrouwen gehad dat het goed zou komen. Dat was mijn aandeel geweest en de rest is mij geschonken.

En toch geloof ik zelf ook dat ik het heb gecreëerd, beter gezegd mede gecreëerd. Mijn aandeel was het om de voorwaarden te scheppen om Dat-wat-groter-is-dan-mijn-aardse-persoonlijkheid de kans te geven om mijn leven vorm te geven.

Was het toeval dat ik een paar maanden na de overgang van Sonia op 11 januari 2009 de handen vrij kreeg om meer tijd te steken in het werk voor de Stichting Sofia? En wat fantastisch dat ik door al deze veranderingen zelf alleen maar nog gelukkiger ben geworden.

Maar ik heb even eerder de vraag gesteld wat er nu zou zijn gebeurd als ik niet zo ongeduldig was geweest om een nieuwe baan te willen creëren? Geen flauw idee. Je maakt een keuze om iets wel of niet te doen. Je hebt gekozen voor een afslag op je levensweg. Teruglopen kan niet meer, je zult dus verder moeten gaan, maar het mooie is: Je kunt altijd weer opnieuw kiezen.

Wat zou de Schepper hebben gedacht toen ik met mijn verlanglijstje voor een baan aan kwam zetten?

“Zo, eens even kijken wat je nu weer zo graag wilt hebben, Wim. Hm, een organisatie naar je hart. Klinkt lekker vaag, maar je hebt geluk, toevallig ken ik jouw hart heel erg goed. Dus dat moet wel lukken. Niet meer dan drie dagen? Wat een overbodige vraag. Je had toch niet meer gekregen, want ik heb ook nog wat andere klussen voor je klaarliggen. En niet eerder dan op 1 september. Tja, ik heb niet zoveel met tijd, maar vooruit, ik snap ook wel dat je huis weer eens in de verf moet worden gezet.

Maar Wim, realiseer je wel, dat ik wat heel moois voor je in petto had. Maar dan had je nog net even meer geduld en vertrouwen in Mij moeten hebben. Dat loop je nu mis, nou ja mis, dan komt het wel later. Zoals Ik je al zei: “Ik heb niet zoveel met tijd”. Als jij er nu nog even niet aan toe bent, dan is het ook goed. Ik heb je tenslotte niet voor niets een vrije wil gegeven.

Zo, dat was dus je verlanglijstje. Oh nee, je wilt ook nog op fietsafstand van huis werken. Weer zoiets vaags. Bedoel je dan 1 of 3 of 5 kilometer? Nou ik zal je krijgen, dan wordt het 14 kilometer, net genoeg om af en toe zadelpijn te hebben en je eraan te herinneren, dat dit wel helemaal jouw eigen keuze is.”

Tja, ik weet niet of de Schepper er op deze manier mee omgaat, maar ik denk wel dat het in essentie zo is, dat onze keuzes leidend zijn. Als wij ze maar steeds in ons hart willen neerleggen en wij maar steeds bereid zijn om stil te zijn en te luisteren naar die zachte fluisterstem die ons laat voelen welke keuze goed is. En die stem geeft altijd antwoord, soms in een droom, een stem in je hoofd, iets wat een ander zegt, een gevoel van weten als je 's morgens wakker wordt, een liedje op de radio.

Misschien is mij zelfs wel ingefluisterd dat ik die nieuwe baan heel bewust moest gaan creëren. Want hoe had ik dit verhaal anders ooit met jullie kunnen delen?

Laten we nu gaan luisteren naar een lied van Enya. Het is gezongen in het Keltisch. Ik kan het niet verstaan, maar het voelt goed, het raakt me. Net als de fluisteringen in mijn hart.